

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ὅδος Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
χίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
αρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία **Γεωργίας Σάνδης**, (συνέχεια), μετάφρασις
Ι. Ι. Σκυλίσης. — ΟΔΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, (μετὰ εἰκόνας, συνέχεια),
μυθιστορία **ERNEST DUBREUIL**, μετάφρ. **Σ. Τ.** — ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΧΩ-
ΡΙΟΥ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία **Α. Δουμά**, (συνέχ.),
μετάφρασις **Δμλ.** — ΛΕΥΚΗ ΛΟΡΖΥ, διήγημα **Αἰμ. Σουβέστρ.**

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτία :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίσης.

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον

ΙΘ'

Ἐξύπνησα πάλιν εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ οὐδέποτε ἐλάλησε πρὸς ἐμὲ μετ' ὅσον εὐγλωττίαν, μετ' ὅσον στοργὴν καὶ μετ' ὅσον δάκρυα, ἐπικαλούμενος τὴν συγγνώμην μου. Ὡμολόγησεν ὅτι ἦτο ὁ ἐσχάτος τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ὅτι ἐν μόνον πρᾶγμα τὸν ἀνύψωνε πρὸ τῶν ἰδίων του ὀφθαλμῶν, ὁ ἔρωσ τὸν ὅποιον ἔτρεφε πάντοτε πρὸς ἐμέ, καὶ τοῦτον δὲν ἐδυνήθη νὰ καταπνίξῃ οὐδὲ τὸ μέγιστον τῶν ἐλαττωμάτων, ἢ τὸ σφοδρότατον τῶν ἐγκλημάτων του. Ἔως τότε ἀντεπάλαισε κατὰ τῶν πανταχόθεν καταμαρτυρούντων ἐναντίον του φαινομένων. Ἡθέλησε νὰ διαψεύσῃ πᾶν τεκμήριον τῶν κακῶν πράξεών του· ὅπως μὴ δικαιολογηθῇ διὰ τοῦ ψεύδους, ἐτράπη ἄλλην ὁδόν, καὶ προσεποιήθη νέον πρόσχημα, ὅπως μαλαξῇ τὰ σπλῆγνα μου καὶ μὲ νικήσῃ. Παρήτησε πᾶν τέχνασμα — πᾶσαν αἰδῶ ἕως ὧρεϊλα νὰ εἰπῶ — καὶ μ' ἐξωμολογήθη ὅλας τὰς ἀχρεϊότητας τῆς ζωῆς του· ἀλλ' ἐντὸς τῆς ἀβύσσου ἐκείνης μ' ἔδωκε νὰ ἐννοήσω τὴν μεγάλην του ἀρετὴν, τὴν ιδιότητα τοῦ ἀγαπᾶν, τὸ ἀέναντον τῆς ψυχῆς του σθένος, ψυχῆς τῆς ὁποίας τὸ ἱερόν πυρ δὲν κατίσχυον νὰ σβέσωσιν οὐδὲ σκληραγωγαί, οὐδὲ δοκιμασίαι οἰκιδήποτε.

— Χαμερπεστάτη εἶναι ἡ διαγωγή μου, μετ' εἶπεν· ἀλλ' ἡ καρδιά μου ὑπάρχει πάντοτε εὐγενής· αἰμάσσει διὰ τὰ πταίσματά της· διέτηρσε ζωηροτάτον καὶ ἀγνότατον, καθὼς ἐπὶ τῆς πρώτης νεότητος, τὸ αἴσθημα τοῦ δικαίου καὶ ἀδίκου, τὴν φρίκην πρὸς πᾶν ὃ, τι ἂν πράττῃ κακόν, τὸν ἐνθουσιασμόν πρὸς πᾶν ὃ, τι θεαθῇ ὠραῖον. Τὴν ὑπομονὴν σου, τὰς ἀρετάς σου, τὴν ἀγγελικὴν ἀγαθότητά σου, τὸν οἰκτιρισμόν σου τὸν ἀνεξάντλητον ὡς τοῦ Θεοῦ, ἀδύνατον νὰ ἀσκήσῃς εἰς ἄλλο ὄν, τὸ ὅποιον νὰ τὰ κατανοῇ πλέον ἐμοῦ καὶ νὰ τὰ θαυμάζῃ.

Εἰς ἄνθρωπον ἔχοντα ὁμαλὰ ἤθη καὶ ἀβράν τὴν συνείδησιν θὰ ἐφαίνοντο φυσικώτερα καὶ δὲν θὰ τὰ ἐξετίμα τόσο. Μ' ἕνα τοιοῦτον ἄνθρωπον θὰ ἦσο ἀπλῶς μία γυνὴ χρηστή· μ' ἕνα ἄνθρωπον ὅμως ὡσὺν ἐμὲ εἶσαι μία γυνὴ ὑπέροχος, καὶ ἡ ὀφειλὴ τῆς εὐγνωμοσύνης ἡ ἀποταμιευομένη εἰς τὴν καρδίαν μου εἶναι ἀπειρος ὡς τὰ παθήματά σου καὶ αἱ θυσίαι σου· δηλαδή, ἄξιον λόγου εἶνε, ὅχι μόνον τὸ ν' ἀγαπᾶται μία γυνή, ἀλλὰ καὶ νὰ ἔχῃ δικαίωμα παθούς πρὸς ἑαυτὴν ἀπεριορίστου. Ἐπὶ τίνος ἄλλου λοιπὸν πλὴν ἐμοῦ θὰ ἀπέκτας ποτὲ τὸ τοιοῦτο δικαίωμα; Χάριν τίνος θὰ ἤρχιζες ἐκ νέου τὰς βασάνους ὅσας ὑπέστης καὶ τοὺς ἀπελπισμούς; Φρονεῖς ὅτι εἰς τὸν βίον ὑπάρχει τι ἄλλο πλὴν τοῦ ἔρωτος; Ἐγὼ ἀμφισβώλλω. Καὶ φρονεῖς ὡς εὐκολον τὸ νὰ ἐμπνεύσῃ ἢ νὰ αἰσθανθῇ τις τὸν ἔρωτα; Μυριάδες ἀνθρώπων ἀποθνήσκουν ἀτελεῖς, μὴ γνωρίζαντες ἄλλον ἔρωτα ἢ τὸν κτηνώδη· πλεισταίς καρδίαι διψῶσαι ἐκείνον ζητοῦν ἐπὶ ματαίῳ ποῦ ν' ἀποβλέψωσι καὶ ἐξέρχονται ἐξ ὧν τῶν ἐπιγείων ἀσπασμῶν παρθένοι, ὅπως τὸν εὖρωσιν ἴσως εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Ἀ! ὅταν ἀπαξ ὁ Θεὸς χορηγήσῃ εἰς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς γῆς τὸ βαθύ, τὸ δεινόν, τὸ ἀνεκλάλητον αἶσθημα τοῦτο, δὲν πρέπει πλέον, Ἰουλίττα, νὰ ποθῶμεν ἢ νὰ ἐλπίζωμεν τὸν πρᾶδεϊσόν· δὲν πρέπει, ἐπειδὴ ὁ πρᾶδεϊσος εἶναι ἡ συγχάνουσις δύο ψυχῶν ἀνταγαπωμένων. Καὶ ὅταν τὸν εὖρωμεν ἐδῶ κάτω, τί σημαίνει ἂν εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνός δικαίου ἢ ἐνός ἀμαρτωλοῦ τὸν εὖρωμεν; Ἐμὲ ἀγαπᾷς ἢ τὸν περὶ ἐμὲ κρότον; Τί ἡγάπησες ἐξ ἀρχῆς εἰς ἐμέ; τὴν περὶ ἐμὲ αἰγλήν; Ἄν με μισῇς σήμερον, ὀφείλω ν' ἀμφισβώλλω καὶ περὶ τοῦ παρελθόντος ἔρωτός σου· ὀφείλω, ἀντὶ τοῦ ἀγγέλου τούτου, ἀντὶ τοῦ ἀφωσιωμένου τούτου θύματος, οὗτινος τὸ αἷμα ἐχύθη χάριν ἐμοῦ καὶ ῥέει κατὰ σταγόνας ἐπάνω εἰς τὰ χεῖρά μου, νὰ βλέπω τοῦ λοιποῦ εἰς σὲ ἀπλῶς μίαν πτωχὴν κόρην εὐκολόπιστον καὶ ἀδύνατον, ἥτις μετ' ἡγάπησεν ἀπὸ ματαιοφροσύνης καὶ ῥεῖται μ' ἐγκατέλειψεν ἀπὸ φιλαυτίας. Ἰουλίττα, Ἰουλίττα, σκέψου τί κάμνεις ἂν με παραιτήσῃς! Ὅτ' ἡ χάρις τὸν μόνον φίλον ὅστις σ' ἐγνώρισε, ὅστις σὲ ἐτίμα καὶ σὲ σέβεται, προκρί-

νασα ἕνα κόσμον ὅστις ἤδη σὲ καταφρονεῖ καὶ τοῦ ὁποίου δὲν θὰ ἐπανακτήσῃς τὴν ὑπόληψιν. Μόνος ἐγὼ σὲ μένω εἰς τὸν κόσμον, ταλαίπωρον παιδί· χρειὰ νὰ προσκολληθῇς εἰς τὴν τύχην τοῦ τυχοδιώκτου ἢ νὰ ἀποθάνῃς λησμονημένη εἰς κἀνὲν μωναστήριον. Ἄν με ἀφίσῃς, δὲν εἶσαι μόνον σκληρὰ, ἀλλὰ καὶ μωρὰ· θὰ ἔχῃς ὅλας τὰς λύπας, τοὺς πόνους, καὶ καρπὸν ἐξ αὐτῶν κἀνένα· διότι τώρα, ἐὰν καὶ μεθ' ὅλα ὅσα γινώσκεις, δύνασαι ἀκόμη νὰ με ἀγαπᾷς καὶ νὰ με ἀκολουθῇς, μάθε ὅτι θὰ τρέφω πρὸς σὲ τοιοῦτον ἔρωτα, ὁποίου δὲν ἔχεις οὔτε ἰδέαν· ἔρωτα τὸν ὅποιον οὐδέποτε θὰ ἐφάνταζόμην, ἂν σὲ ἐνυμφεύομην νομίμως καὶ ἔζων μετ' ἐν εἰρήνῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας σου.

Τί ἡμπόρουν ν' ἀποκριθῶ εἰς τοιοῦτους λόγους; Τὸν ἐβλεπα ὡς ἐμβρόντητος. Ἐθαύμαζα ὅτι ἀκόμη μ' ἐφαίνετο ὠραῖος, ἀκόμη ἄξιος ἀγάπης, ὅτι ἡσθανόμην πάντοτε πλησίον τοῦ τὴν αὐτὴν συγκίνησιν, τὴν αὐτὴν εὐγνωμοσύνην διὰ τὸν ἔρωτά του. Ἡ φαυλότης του δὲν ἀπετύπωνεν εἰς τὸ εὐγενὲς μέτωπόν του οὐδ' ἐλάχιστον ἔχνος· καὶ ὅταν τὰ μεγάλα ὄμματά του τὰ μαύρα ἐξηκόντιζαν πρὸς τὰ ἰδικά μου τὴν φλόγα των, ἐθαμβούμην, ἐμεθυσκόμην ὡς ἄλλοτε ποτε. Ὅλοι οἱ ρῦποι τοῦ ἐξηλείφοντο ὡς καὶ αὐταὶ αἱ κηλίδες τοῦ αἵματος τοῦ Ἑρριέτου. Ἐλησμονήσα τὰ πάντα καὶ συνεδέθην πάλιν μετ' αὐτοῦ δι' ὑποσχέσεων τυφλῶν ὁλωσιδίου. Καὶ τότε εἶδα ἀληθῶς τὸν ἔρωτά του ἀναφλεγόμενον ἢ μάλλον ἀνανεούμενον ὡς εἶχε προαναγγεῖλει. Ἐγκατέλειπε σχεδὸν τὴν πριγκήπισσαν Ζαγγαρόλην καὶ καθ' ὅλην τὴν ἀνάρρωσίν μου διήγαγεν εἰς τοὺς πόδας μου ὅλος περιποιήσις ὑπὲρ τῆς ὑγείας καὶ ἀναπαύσεώς μου, ὅλος ἀγάπη καὶ προσοχή, ὡς εἰς τοὺς εὐδαίμονας μῆνας τῆς διαμονῆς μας εἰς τὴν Ἑλβετίαν. Ἐμπαρῶ μάλιστα νὰ εἰπῶ, ὅτι τώρα βλέπουσα τὸν ἔρωτά του ἐσεμνυνόμην καὶ νύφραινόμην πλέον παρὰ τότε· ὅτι αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ εὐτυχέστερος καιρὸς τῆς ζωῆς μου, καὶ ὅτι οὐδέποτε ὁ Λεωνὴς ὑπῆρξεν εἰς ἐμὲ ἀγαπητότερος. Ἡμην πεπεισμένη δι' ὅσα με εἶχεν εἰπεῖ· ἄλλως τε δὲ τώρα δὲν ἐδυνάμην νὰ φοβούμαι μήπως ἀφωσιόνητο εἰς